



**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-55/08/JKa

Warszawa, dn. 25 sierpnia 2009 r.

DECYZJA Nr RWA- 14/2009

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko **Eko-Region Sp. z o. o.** z siedzibą w Bełchatowie,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się działanie Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie, polegające na stosowaniu we wzorcach umów na wywóz odpadów komunalnych postanowień o treści:

1. *„Zleceniobiorca zastrzega sobie możliwość dokonania zmian cen za świadczone usługi. Do zmian tych strony nie będą stosować zasad przewidywanych przy wypowiedzaniu umowy, a Zleceniobiorca będzie uprawniony wprowadzić je w życie na mocy pisemnego oświadczenia złożonego z 30 dniowym wyprzedzeniem ” (§3 pkt 2);*
2. *„Informacja o zmianie cen zostanie podana do wiadomości publicznej w lokalnym tygodniku oraz miejscach publicznie dostępnych” (§3 pkt 3);*
3. *„W przypadku nie uregulowania [należności] u inkasenta [Zleceniodawca] reguluje należności] na konto Zleceniobiorcy w ciągu 14 dni od daty wystawienia faktury VAT (...)” (§7 pkt 3);*

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – **i nakazuje zaniechanie jej stosowania.**

II. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji

i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887),

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na **Eko-Region Sp. z o. o.** z siedzibą w Bełchatowie karę pieniężną w wysokości: [*] płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji;

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie w związku z przeprowadzonym postępowaniem wyjaśniającym mającym na celu ustalenie, czy na lokalnych rynkach usług odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz składowania odpadów komunalnych zachodzą okoliczności wskazujące na możliwość naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, bądź naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach (sygn. RWA-401-2/07/GM) przeprowadził kontrolę treści wzorców umów na świadczenie usług odbioru nieczystości stałych stosowanych przez przedsiębiorców w obrocie konsumenckim. Skontrolowano m.in. treść wzorca umowy zatytułowanego „Umowa”, którym w obrocie konsumenckim posługuje się Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie (dalej również: Przedsiębiorca lub Spółka). Wyniki wstępnej analizy treści postanowień wzorca umowy dały podstawę do sformułowania wniosku, że jedno z nich jest zbieżne z brzmieniem postanowień wpisanych już do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. (dalej również: rejestr), prowadzonego przez Prezesa Urzędu.

W związku z powyższym postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2008 r. zostało wszczęte postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów poprzez stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c., co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jednocześnie postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2008 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiałów dowodowych dokumenty uzyskane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w toku postępowania wyjaśniającego o wszczętego postanowieniem o sygn. RWA-401-2/07/GM, w tym: pismo Przedsiębiorcy z dnia 7 grudnia 2007 r., odpis z Krajowego Rejestru Przedsiębiorców oraz wzorzec umowy na wywóz odpadów komunalnych stosowany przez Przedsiębiorcę.

W odpowiedzi na zawiadomienie o wszczęciu postępowania i w trakcie postępowania Przedsiębiorca ustosunkował się do zarzutów zawartych w postanowieniu o wszczęciu postępowania. Przedsiębiorca przekazał także informacje, które pozwoliły na wydanie niniejszej decyzji. W odpowiedzi na stawiane zarzuty Spółka w swym piśmie z dnia 25 sierpnia 2008 r. oznajmiła, że wszczęła procedurę mającą na celu usunięcie jednego z kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień (§3 pkt 2 umowy).

Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie stronie został wyznaczony termin na zapoznanie się z aktami sprawy. Strona skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i zapoznała się z aktami sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje

Spółka Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie, wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000005790, prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na świadczeniu usług w zakresie wywozu nieczystości stałych, w tym odpadów komunalnych.

Przy zawieraniu z konsumentami umów na świadczenie usług usuwania odpadów Spółka posługuje się wzorcami umowy w rozumieniu art. 384 Kodeksu cywilnego (dalej: k.c.), które – jak wynika z pisma Spółki z dnia 25 sierpnia 2008 r. – obowiązują w obrocie od kwietnia 2006 r. Umowy zawierane były z mieszkańcami gmin: Jeżów, Rogów, Łyszkowice, Nieborów, Reginów, Sadkowice, Skierniewice, Skierniewice Ziemskie, Godzianów, Lipce Reymontowskie, Maków, Nowy Kawęczyn, Słupia, Puszcza Mariańska. Na podstawie wzorca zawierającego kwestionowane przez Prezesa Urzędu postanowienia zawartych zostało z konsumentami 9786 umów.

Po przeprowadzeniu analizy wzorca umowy na wywóz odpadów komunalnych stosowanego przez Przedsiębiorcę Prezes Urzędu ustalił, iż zawiera on postanowienia o następującej treści:

1. *„Zleceniobiorca zastrzega sobie możliwość dokonania zmian cen za świadczone usługi. Do zmian tych strony nie będą stosować zasad przewidywanych przy wypowiedzaniu umowy, a Zleceniobiorca będzie uprawniony wprowadzić je w życie na mocy pisemnego oświadczenia złożonego z 30 dniowym wyprzedzeniem”* (§3 pkt 2);
2. *„Informacja o zmianie cen zostanie podana do wiadomości publicznej w lokalnym tygodniku oraz miejscach publicznie dostępnych”* (§3 pkt 3);
3. *„W przypadku nie uregulowania [należności] u inkasenta [Zleceniodawca reguluje należności] na konto Zleceniobiorcy w ciągu 14 dni od daty wystawienia faktury VAT (...)”* (§7 pkt 3);

W trakcie prowadzonego postępowania Spółka nie dokonywała żadnych modyfikacji wzorca umownego w zakresie stawianych zarzutów, jednakże wyraziła gotowość do wprowadzenia postanowień zgodnych ze stanowiskiem Prezesa Urzędu. Pismem z dnia 15 września 2008 r. Spółka nadesłała propozycję zmian postanowień kwestionowanych w niniejszym postępowaniu, które zgodnie z treścią projektu, otrzymałyby brzmienie:

1. *„Zleceniobiorca zastrzega sobie możliwość dokonania zmian cen za świadczone usługi”* (§3 pkt 2 wg projektu);
2. *„W przypadku nie wyrażenia zgody przez Zleceniodawcę na zmianę cen za świadczone usługi, uprawniony będzie on do rozwiązania umowy za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia liczonym od dnia otrzymania przez niego pisma, wskazującego nowe ceny, będące jednocześnie zmianą treści umowy”* (§3 pkt 3 wg projektu);
3. *„Zleceniodawca reguluje należności za usuwanie nieczystości na konto Zleceniobiorcy w ciągu 30 dni od daty wystawienia faktury VAT (...)”* (§7 pkt 2 wg projektu).

Spółka w swym piśmie z dnia 25 sierpnia 2008 r. oznajmiła, że wszczęła procedurę mającą na celu usunięcie jednego z kwestionowanych przez Prezesa Urzędu postanowień (§3

pkt 2). Spółka zakwestionowała natomiast stanowisko Prezesa Urzędu w zakresie drugiego ze stawianych jej zarzutów. W opinii Spółki na tle rozpatrywanego wzorca umowy nie może dojść do sytuacji, w której konsument nie będzie poinformowany o podwyżce. Kwestionowane postanowienie należy bowiem interpretować łącznie z §3 pkt 2 wzorca umowy, zgodnie z którym *Zleceńbiorca będzie uprawniony wprowadzić je [zmiany cen] w życie na mocy pisemnego oświadczenia złożonego z 30 dniowym wyprzedzeniem*. Oznacza to, że Spółka informuje konsumentów o zmianie ceny i dodatkowo obwieszcza o tym fakcie w drodze ogłoszenia w lokalnym tygodniku oraz miejscach publicznie dostępnych. Pomimo to Spółka wyraziła wolę dokonania stosownych zmian w sytuacji dalszego podtrzymywania przez Prezesa Urzędu swojego stanowiska. Jak wynika z pisma Spółki z dnia 16 lutego 2009 r. uprzednia podwyżka cen została wprowadzona poprzez rozwieszenie informacji w miejscach ogólnodostępnych (budynkach administracji, przychodniach zdrowia itp.). Spółka podkreśliła, że znaczącą rolę w relacjach z klientami odgrywają inkasenci, którzy wraz z dostarczaniem fakturami przekazali konsumentom harmonogramy odbioru odpadów na rok 2008, w których poinformowano o podwyżce cen w roku 2008.

W zakresie trzeciego zarzutu Spółka wyjaśniła, iż płatności za zrealizowaną usługę dokonywane są za pośrednictwem inkasenta, a koszty tego sposobu rozliczania się z konsumentami ponosi w całości Spółka. Dopiero w sytuacji niedokonania płatności u inkasenta konsument ma obowiązek uregulować należność na rachunek bankowy Spółki wskazany w fakturze. Spółka podkreśliła w swym piśmie, że w praktyce nie zdarzyło się, aby odsetki za opóźnienie w płatności były naliczane. Nadto zmiana terminu zapłaty należności ustalona jako liczba dni od daty otrzymania przez konsumenta faktury spowodowałaby brak wiedzy ze strony Spółki co do momentu powstania obowiązku podatkowego, chyba że konsumenci otrzymywaliby faktury listami poleconymi, co jednakże miałoby wpływ na ostateczny koszt świadczonej usługi. Mając na względzie powyższe przesłanki Spółka zobowiązała się do wydłużenia terminu płatności do 30 dni od daty wystawienia faktury. W opinii Spółki jest to termin dostatecznie długi, aby konsument bez zwłoki mógł uiścić zapłatę za odbiór od niego nieczystości. Jednocześnie Spółka zapewniła, że nigdy nie skracala terminów zapłaty poprzez opóźnianie wysyłania faktur do konsumentów.

Przedsiębiorca oświadczył, iż kwestionowany przez Prezesa Urzędu wzorec umowny jest stosowany przez Spółkę w obrocie konsumenckim od dnia 1 kwietnia 2006 r. tj. od dnia połączenia się Przedsiębiorcy z Zakładem Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o. w Skierniewicach. Połączenie nastąpiło w oparciu o art. 492 kodeksu spółek handlowych. Według kwestionowanego wzorca zawartych zostało 9786 umów.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, „zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”, przez które - stosownie do definicji zawartej w art. 24 ust. 2 - rozumie się „godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy”.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współzycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy

ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. (por. Janusz Szwaia (red.) *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Komentarz*, Warszawa 2000, s. 117-118). Przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w większości mają charakter procesowy. Materialnoprawne przesłanki, istotne z punktu widzenia wydania decyzji, znajdują się w innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów aktach prawa powszechnie obowiązującego. Prezes Urzędu oceniając zachowanie Przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi zatem co do zasady stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne.

Jak wyżej wspomniano, art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jako godzące w nie bezprawne zachowanie przedsiębiorcy. Jednocześnie artykuł ten zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3).

Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek, mianowicie zaistnieć musi - po pierwsze - bezprawne działanie przedsiębiorcy, które - po drugie - narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 4 pkt 1 ww. ustawy pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Spółka posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej Spółka podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Jak wskazano powyżej, bezprawność działań przedsiębiorcy co do zasady wynika z naruszenia innych przepisów powszechnie obowiązujących, niemniej należy wskazać, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w jednym przypadku identyfikuje wprost

jako bezprawne działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do rejestru, prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Jak wynika z wyroku SOKiK z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 24 ust. 2 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Należy bowiem podnieść, iż stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez SOKiK za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok tego Sądu, wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru klauzul abuzywnych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. *„Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes”* (por. H. Ciepla, [w:] K. Piasecki [red.], Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 249). Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. Wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok SOKiK od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. W uchwale z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt. III SZP 3/06 Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, iż *„stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów”*. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym podkreślić, iż dla uznania, iż klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażeń, zmiana szyku zdania, czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia, jeżeli cel, w jakim wprowadzone zostało postanowienie umowne jest tożsamy. *„Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są*

tożsame” (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04).

Odnosząc powyższe uwagi do zarzutów postawionych Spółce należy zauważyć co następuje:

I.1. Strona niniejszego postępowania w wykorzystywanych w obrocie z konsumentami wzorcach umownych stosuje postanowienie o treści:

„Zleceńbiorca zastrzega sobie możliwość dokonania zmian cen za świadczone usługi. Do zmian tych strony nie będą stosować zasad przewidywanych przy wypowiedaniu umowy, a Zleceńbiorca będzie uprawniony wprowadzić je w życie na mocy pisemnego oświadczenia złożonego z 30 dniowym wyprzedzeniem ” (§3 pkt 2);

Zdaniem Prezesa Urzędu ww. klauzula jest tożsama z postanowieniem o treści: *Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy* (wyrok SOKiK z dnia 15 stycznia 2005 r., sygn. akt XVII Amc 2/04), które znajduje się pod numerem 400 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

W uzasadnieniu wyroku z dnia 15 stycznia 2005 r. stwierdzono m.in., że zastosowane w umowie dotyczącej stosunku o charakterze ciągłym postanowienie, iż zmiana cen nie powoduje zmiany umowy uniemożliwia konsumentowi wypowiedzenie umowy na podstawie art. 384¹ k.c., a ponadto narusza dobre obyczaje takie jak: zaufanie stron umowy, poszanowanie prawa i rzetelność przedsiębiorcy prowadząc do naruszania interesów konsumentów poprzez utrudnianie lub uniemożliwianie wypowiedzenia umowy w przypadku jej zmiany.

Argumenty, na które powołał się SOKiK w ww. orzeczeniu należy bezpośrednio odnieść do postanowienia kwestionowanego w niniejszej sprawie. Ponadto należy zauważyć, że zmiana ceny świadczonej na podstawie zawartej z konsumentem umowy za usługi odbioru i wywozu odpadów stanowi ingerencję w istotne postanowienia umowy. To właśnie cena jest najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na podjęcie przez konsumenta decyzji o zawarciu umowy i jej kontynuowaniu. O zmianie ceny konsumenta należy informować poprzez doręczenie nowego wzorca umownego (z podwyższoną ceną za usługę), względnie poprzez doręczenie informacji o zmianie ceny i terminie, od którego ma ona obowiązywać. Jedynie bowiem w taki sposób konsument może zapoznać się z nowymi warunkami umowy i zdecydować o ewentualnym kontynuowaniu stosunku umownego, a przedsiębiorca zadośćuczynić wymogom sprecyzowanym w art. 384§1 i 384¹ k.c.

I.2. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest także stosowanie **§3 pkt 3** wzorca umowy, którym posługuje się Spółka. Przepis ten zawiera postanowienie o treści: *„Informacja o zmianie cen zostanie podana do wiadomości publicznej w lokalnym tygodniku oraz miejscach publicznie dostępnych”*. W opinii Prezesa Urzędu treść tego postanowienia jest tożsama z postanowieniem o treści: *„Zarządzenia, o których mowa w § 1 ust. 2 o treści – nauka w Uczelni jest odpłatna, szczegółowe regulacje dotyczące opłat określają zarządzenia Kanclerza WSDG – podaje się do publicznej wiadomości poprzez umieszczenie na tablicach ogłoszeniowych Uczelni”* (wyrok SOKiK z dnia 5 września 2006 r., sygn. akt XVII Amc 120/05), które znajduje się pod numerem 1287 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone.

Stanowisko Prezesa Urzędu potwierdza także uzasadnienie wyroku SOKiK z dnia 1 marca 2007 r. (sygn. akt XVII Amc 12/06). Stwierdzono w nim, iż *„podanie informacji o wysokości czesnego do wiadomości publicznej np. poprzez wywieszenie stosownego ogłoszenia w siedzibie (...) czy też opublikowanie jej na stronie internetowej nie stanowi wypełnienia obowiązku doręczenia kontrahentowi wzorca. Obowiązek doręczenia dotyczy zarówno pierwotnego wzorca, jak i każdego kolejnego wzorca, poprzez który Szkoła*

wprowadza zmianę do treści istniejącego już stosunku prawnego (art. 384¹ k.c.)”. Również w wyroku SOKiK z dnia 30 sierpnia 2006r. (sygn. akt. XVII Ama 26/05) wskazano, iż „art. 384 i 384[1] kodeksu cywilnego nakazują doręczenie konsumentowi nie tylko całkowicie nowego, lecz także zmienionego wzorca umowy w trakcie trwania stosunku prawnego o charakterze ciągłym”.

Prezes Urzędu nie podzielił argumentów Spółki, według której kwestionowane postanowienie należy interpretować łącznie z postanowieniem § 3 pkt 2 wzorca umowy, co oznacza, że według postanowień wzorca Spółka nie tylko informuje każdego konsumenta o zmianie ceny, lecz również dodatkowo składa o tym fakcie oświadczenie skierowane do publicznej wiadomości. Interpretacja przytoczonych przez Spółkę postanowień nie daje podstaw do uznania, że publiczne opublikowanie informacji o zmianie cen za usługę wywozu odpadów jest jedynie dodatkową czynnością, a konsument i tak jest indywidualnie informowany o zmianie ceny świadczonej przez Spółkę usługi. Z analizy postanowień § 3 pkt 2 i 3 wzorca umowy wynika, iż celem tych postanowień było stworzenie możliwości wprowadzenia nowych cen bez konieczności indywidualnego powiadamiania konsumentów o tym zdarzeniu. Ustalenia Prezesa Urzędu potwierdza również odpowiedź Spółki na wezwanie Prezesa Urzędu z dnia 30 stycznia 2009 r., w którym zobowiązano Spółkę m.in. do wskazania w jaki sposób nastąpiła wcześniejsza zmiana ceny za świadczone usługi wywozu odpadów, i z którego wynika, że wcześniejsza zmiana cen za usługę wprowadzona została poprzez rozwieszenie informacji w miejscach ogólnodostępnych – np. budynkach administracji, przychodniach zdrowia, itp. (pismo Spółki z dnia 16 lutego 2009 r.). Nie można również uznać za indywidualne powiadomienie o zmianie ceny za usługę załączonej do pisma z dnia 16 lutego 2009 r. informacji znajdującej się w harmonogramie wywozu odpadów. Informacja zawiera wprawdzie dane o zwiększeniu opłat za składowanie 1 tony zmieszanych odpadów komunalnych i konieczności zwiększenia cen za świadczone przez Spółkę usługi w roku 2008, jednakże doręczenia konsumentowi takiej informacji nie można zakwalifikować jako dokonanie skutecznej czynności prawnej, lecz raczej jako działanie marketingowe polegające na zapowiedzi planowanej podwyżki ceny usługi.

W tym kontekście należy jednoznacznie stwierdzić, że kwestionowane w przedmiotowym postępowaniu postanowienie stwarza Spółce możliwość zmiany istotnego warunku umownego, jakim jest cena za świadczone usługi, bez jednoczesnego, indywidualnego poinformowania o tej zmianie konsumenta. Rozwiązanie to narusza art. 384 i 384¹ k.c. i jest tożsame z ww. postanowieniami naruszając w konsekwencji zbiorowe interesy konsumentów.

I.3 Prezes UOKiK zakwestionował także **§7 pkt 3** wzorca umowy, którym posługuje się Spółka. Znajduje się w nim postanowienie o treści: „*W przypadku nie uregulowania [należności] u inkasenta [Zleceniodawca reguluje należności] na konto Zleceniobiorcy w ciągu 14 dni od daty wystawienia faktury VAT (...)*”.

Zdaniem Prezesa Urzędu, treść tych postanowień jest tożsama z treścią postanowienia: „*Należność za gaz ziemny oraz świadczone Kupującemu usługi będą regulowane na podstawie faktur wystawionych przez Sprzedawcę (...) 14 dniowym od daty wystawienia faktury w przypadku wysyłki pocztą (...)*” uznanego przez SOKiK za niedozwolone w wyroku z dnia 14 marca 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 6/04) a następnie wpisanego pod numerem 495 do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Podstawowym zarzutem w w/w sprawie (sygn. akt XVII Amc 6/04) była okoliczność, iż pozwana Spółka samowolnie decyduje o dacie, od której rozpoczyna swój bieg termin na zrealizowanie przez konsumenta ciążącego na nim zobowiązania – uiszczenia płatności, co

może prowadzić do sytuacji, że konsument nie będzie w stanie uiścić należności w terminie podanym na fakturze.

W uzasadnieniu wyroku wydanego w w/w sprawie stwierdzono m.in., iż „*pozwana w tych klauzulach zastrzega sobie wyłączne uprawnienie do ustalania terminu płatności należności przez konsumenta. Z powyższych przyczyn w/w klauzule są niedozwolone w świetle art. 385³ pkt. 8 i 9 kc. Umowa bowiem powinna wyraźnie określać sposób oraz termin spełnienia świadczenia przez każdą ze stron, zwłaszcza, gdy jedna z nich jest konsument, a nie profesjonalista*”. Powyższy wywód Sądu należy bezpośrednio odnieść do kwestionowanej klauzuli umownej Spółki.

W opinii Prezesa Urzędu nie zasługują na uwzględnienie argumenty Spółki, iż zmiana terminu zapłaty należności na termin liczony od daty otrzymania przez konsumenta faktury spowoduje po stronie Spółki brak wiedzy w przedmiocie powstania obowiązku podatkowego. Z tego względu jedyną możliwą - w opinii Spółki - zmianą wzorca umownego jest przedłużenie terminu zapłaty należności za usługę do 30 dni, jednakże wciąż liczonego od daty wystawienia faktury. W tej kwestii Spółka powołuje się na treść art. 19 ust. 13 pkt. 1 lit. c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) (pismo z dnia 25 sierpnia 2008 r.), w świetle którego obowiązek podatkowy powstaje z chwilą upływu terminu płatności, jeżeli został on określony w umowie właściwej dla rozliczeń z tytułu świadczenia usługi wywozu odpadów. Taka argumentacja jest jednak bezpodstawna. Na tle przywołanego przepisu zwrócić wypada uwagę, że do ustalenia powstania obowiązku podatkowego wystarczy wskazanie w umowie terminu zapłaty należności za fakturę (np. do 20-go każdego miesiąca), jednakże bez potrzeby uzależniania początkowego biegu terminu zapłaty od daty wystawienia faktury przez Spółkę. Tymczasem właśnie do tego, iż Spółka samowolnie decyduje o dacie, od której rozpoczyna swój bieg termin na zrealizowanie przez konsumenta ciężącego na nim zobowiązania, sprowadza się istota zarzutu sprecyzowanego przeciwko Spółce w niniejszym postępowaniu.

Wobec powyższego należy uznać, że ww. postanowienie umowne narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Uznanie, iż postanowienia umowne stosowane w obrocie konsumenckim przez Spółkę są tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone przesądza o bezprawności tego działania. Jak wskazano bowiem powyżej, art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Wykazanie, iż działanie Spółki ma charakter bezprawny i narusza zbiorowy interes konsumentów, przesądza, iż działanie to ma charakter praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.

Na marginesie podkreślić należy, że Prezes Urzędu dokonał również **oceny projektu nowych postanowień wzorca umownego** (pismo Spółki z dnia 15 września 2008 r.), **którego** jednak do momentu wydania decyzji **Spółka nie wprowadziła w życie**. Projekt ten przewidywał zastąpienie zakwestionowanych w niniejszej sprawie klauzul postanowieniami w następującym brzmieniu:

1. „*Zleceniobiorca zastrzega sobie możliwość dokonania zmian cen za świadczone usługi*” (§3 pkt 2 wg projektu);

2. „W przypadku nie wyrażenia zgody przez Zleceniodawcę na zmianę cen za świadczone usługi, uprawniony będzie on do rozwiązania umowy za dwutygodniowym okresem wypowiedzenia liczonym od dnia otrzymania przez niego pisma, wskazującego nowe ceny, będące jednocześnie zmianą treści umowy” (§3 pkt 3 wg projektu);
3. „Zleceniodawca reguluje należności za usuwanie nieczystości na konto Zleceniobiorcy w ciągu 30 dni od daty wystawienia faktury VAT (...)” (§7 pkt 2 wg projektu).

Odnosząc się do pierwszych dwóch projektowanych klauzul umownych należy podnieść, że zgodnie z art. 385³ pkt 20 k.c. kontrahent konsumenta podwyższając cenę lub wynagrodzenie po zawarciu umowy powinien przyznać konsumentowi prawo odstąpienia od umowy. Należy podkreślić, że stosownie do treści uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2007 r. (sygn. akt V CSK 30/2007) *odstąpienie od umowy wzajemnej, w której świadczenie jednej ze stron ma charakter ciągły, wywołuje skutek ex nunc*, co oznacza, że strony umowy nie mają obowiązku zwrotu spełnionych już świadczeń.

Z kolei przedstawiona przez Spółkę propozycja postanowienia dotyczącego terminu płatności (§ 7 pkt 2 projektu) w dalszym ciągu nie odpowiada wymogom prawa. W przedstawionej propozycji Spółka nadal samowolnie decyduje o dacie, od której rozpoczyna swój bieg termin na zrealizowanie przez konsumenta ciążącego na nim zobowiązania – uiszczenia płatności, co może prowadzić do sytuacji, że konsument nie będzie w stanie uiścić należności w terminie podanym na fakturze.

Przedstawiona ocena projektu ww. postanowień umownych nie ma wpływu na rozstrzygnięcie tej sprawy. Na dzień wydania decyzji Spółka nie zaprzestała bowiem stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Ze względu na konieczność realizacji celów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu uznał jednakże dokonanie oceny nadesłanego przez Spółkę projektu wzorca umownego za uzasadnione.

II. Stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadziła zasadę fakultatywności kar nakładanych przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia tego zakazu. W przypadku stwierdzenia jego naruszenia przez przedsiębiorcę Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną.

W niniejszej sprawie zostało udowodnione, iż doszło do naruszenia przez Przedsiębiorcę określonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w sposób określony w pkt I sentencji decyzji. Charakter i uciążliwość tego naruszenia uzasadniają nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Dopuszczenie się naruszenia przepisów ustawy może nastąpić zarówno umyślnie (tj. kiedy naruszyciel miał taki zamiar), jak też i nieumyślnie (tj. kiedy przedsiębiorca nie miał na celu postąpienia niezgodnego z normami wynikającymi z przepisów tej ustawy). Kara pieniężna może zostać nałożona także w przypadku, gdy przedsiębiorca „choćby nieumyślnie” dopuścił się określonego czynu (art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Oznacza to, że kara może być nałożona, także w przypadku, gdy po stronie przedsiębiorcy nie będzie występować wina, rozumiana jako świadomość bezprawności zachowania.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ww. ustawy Prezes Urzędu wziął pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w ww. przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę przesłanki winy w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego względu, nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane w niniejszej decyzji działania podejmowane przez Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Należy zarazem przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyrażnej intencji Przedsiębiorcy naruszenia tych interesów. Zebrane wyjaśnienia i informacje mogą zatem wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie Przedsiębiorcy.

Niezależnie od powyższego, już stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 106 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy przewiduje możliwość nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Ustawa nie przesądza bezwzględnie wysokości kary nakładanej przez Prezesa UOKiK, który decyduje o tym w każdym konkretnym przypadku, kierując się założeniem, że sankcja musi spełniać zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną (dyscyplinującą). Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, Prezes UOKiK powinien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy (art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

W punkcie I.1, I.2 i I.3 sentencji niniejszej decyzji organ antymonopolowy stwierdził stosowanie przez Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej. Przy ustalaniu wysokości kary Prezes Urzędu przyjął za podstawę obliczeń kwotę odpowiadającą wysokości przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w 2008 r. wynoszącego [*] zł. Stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy, maksymalna kara może stanowić 10 % przychodu, co stanowi kwotę [*] zł.

Ustalenie kary w przedmiotowej sprawie miało charakter wieloetapowy, co spowodowane było zaistnieniem w postępowaniu licznych okoliczności mających wpływ na jej wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

W powyższym kontekście wzięto pod uwagę, iż naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów polegało na stosowaniu niedozwolonych postanowień umownych wpisanych do powszechnie dostępnego rejestru postanowień umownych prowadzonego przez Prezesa Urzędu. Prezes Urzędu zważył, że w wyniku powyższego zachowania sytuacja konsumentów została osłabiona, jednakże wpływ, jaki na uprawnienia konsumentów miały poszczególne postanowienia należało przeanalizować oddzielnie dla każdego zakwestionowanego postanowienia.

Nie ulega wątpliwości, że pośród kwestionowanych w przedmiotowym postępowaniu postanowień większą wagą naruszenia charakteryzują się postanowienia wymienione w punkcie **I.1** i **I.2** sentencji decyzji. W rezultacie stosowania przez Spółkę tych postanowień ograniczona została możliwość odstąpienia przez konsumenta od umowy, pomimo zmiany jej warunków przez Spółkę. W konsekwencji mogło to narazić konsumenta na straty związane z koniecznością wypełniania nowych, lecz niekoniecznie akceptowanych warunków umowy (ceny) aż do upływu trzymiesięcznego terminu wypowiedzenia umowy (§9 pkt 2 umowy). Znaczenie dla oceny wagi tego naruszenia miała również okoliczność, iż poprzez stosowanie tego postanowienia bezpośrednia sfera interesów ekonomicznych konsumentów mogła zostać naruszona.

Kwestionowane w punkcie **I.3** sentencji niniejszej decyzji postanowienie upoważnia Spółkę do samowolnego decydowania o dacie, od której rozpoczyna swój bieg termin na zrealizowanie przez konsumenta ciążącego na nim zobowiązania – uiszczenia płatności. Mogło to prowadzić do sytuacji, że konsument nie uiszcza należności w terminie podanym na fakturze. Dla oceny wagi tego naruszenia miała również okoliczność, iż poprzez stosowanie tego postanowienia bezpośrednia sfera interesów ekonomicznych konsumentów mogła zostać naruszona.

Przy ocenie wagi naruszenia uwzględniono także długotrwałość stosowania kwestionowanych postanowień (od kwietnia 2006 r.), co musiało wpłynąć na podwyższenie wymiaru kary.

Podsumowanie wagi stwierdzonych naruszeń pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż łącznie waga naruszeń w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie 0,12% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2008 r.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Przedsiębiorcę dokonano również oceny, czy w postępowaniu zaistniały okoliczności łagodzące lub obciążające. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Przedsiębiorcy. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Prezes Urzędu uznał, iż w sprawie nie zaistniały okoliczności łagodzące, które wpływałyby na zmniejszenie wyjściowego poziomu kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary. Wystąpiła natomiast okoliczność uzasadniająca podwyższenie tego poziomu o 10% w postaci ponadlokalnego charakteru praktyki. Umowy zawierające kwestionowane klauzule są przez Spółkę stosowane na terenie kilkunastu gmin.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na podmioty, które dopuściły się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianych zachowań. Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak, aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstraszającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. W świetle powyższych okoliczności wysokość kary za poszczególne naruszenia ustalono na poziomie [*].

Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara

powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak, aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w ostatecznej wysokości stanowiącej około 0,13% przychodu uzyskanego przez Eko-Region Sp. z o.o. z siedzibą w Bełchatowie w 2008 r. i stanowiąca około 1,3 % maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji tej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Z upoważnienia
Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Otrzymuje:

Eko-Region Sp. z o.o.
ul. Bawełniana 18
97-400 Bełchatów